

Chương 57

TRONG NHÀ QUÁN GIẢ THỊ TRÁ NAM NHI

Không bao giờ chàng ngờ tới Hỏa Lôi bà bà đối với người khác dữ như hung thần, mà đối với Cẩm y hộ pháp lại tỏ ra kính thuận hơn ai.

Mụ nhìn Lệnh Hồ Bình làm lễ tham kiến rồi niềm nở tươi cười hỏi:

– Lệnh Hồ hộ pháp tuyên triệu ty tòa có điều chi dạy bảo?

Lệnh Hồ Bình không mời ngồi mà trở vào nho sỹ trung niên hỏi:

– Vị đó là ai?

Lão bà bà kính cẩn đáp:

– Y là Tiêu Dương Vỹ đại hiệp, chưởng môn phái Huỳnh Sơn. Người ngồi bên cạnh y là diệt nhi tên gọi Tiểu Lang Quân Tiêu Bách Thành thiếu hiệp.

Mụ dừng lại một chút rồi cười hỏi:

– Lệnh Hồ hộ pháp có muốn mụ giới thiệu chăng?

Lệnh Hồ Bình hơi ngạc nhiên, chàng không ngờ bữa nay trong trà quán lại là nơi nhộn nhịp. Cả chưởng môn phái Huỳnh Sơn cũng đến.

Chàng biết chưởng môn phái Huỳnh Sơn còn có biệt hiệu là Bách Thủ Ngô Công, chẳng phải hạng tầm thường. Song lạ ở chỗ mụ này đã là Huỳnh y hộ pháp ở Long Hồ Bang mà sao Tiêu Dương Vỹ vẫn chưa gia nhập bản bang.

Sở dĩ chàng hỏi vậy là chỉ muốn biết hai vị thúc diệt này có tính chuyện quy đầu Long Hồ bang hay không?

Nguyên Đa Thích Nga Mi Âm Tiểu Tiểu dù là vợ của Bách Thủ Ngô Công, nhưng chưa phải là chưởng môn phái Huỳnh Sơn. Nói một cách khác tình trạng phái Huỳnh Sơn cũng tương tự như phái Bắc Mang. Đệ tử trong phái đều làm nanh vuốt cho ma bang, nếu chưởng môn cũng gia nhập tiếp thì tình hình càng trở nên nghiêm trọng.

Dè dặt Hỏa Lôi bà bà lại hiểu nhầm ý kiến của Lệnh Hồ Bình. Mụ ngỡ câu nói của chàng có ý bảo mụ:

– Ta ở địa vị Cẩm y hộ pháp trong bản bang mà người cũng muốn tiếp kiến đôi thúc diệt này chăng?

Mụ vội chúc một câu vạn phúc rồi xin lỗi:

– Ty tòa tội thật đáng chết...

Lệnh Hồ Bình biết mụ hiểu lầm mà không tiện giải thích, chuyện đã lỡ thì cho lỡ luôn... Chàng liền hắng giọng hỏi:

– Hộ pháp gặp họ vì chuyện công hay việc tư?

Lão bà tử liếc mắt ngó quanh rồi hạ thấp giọng xuống đáp:

– Có thể nói là cả công lẫn tư. Nếu hộ tòa muốn biết thì hay hơn hết là đổi nơi khác vì có điều ty tòa không tiện thổ lộ ở đây.

Lệnh Hồ Bình cố ý làm cho mặt mũi nóng liền giả vờ mặt lạnh như tiền hững hờ hỏi:

– Hộ pháp ước hẹn đối phương tới đây hội diện mà lại bảo nơi đây không tiện đàm thoại. Phải chăng hộ pháp không muốn cho bản tòa biết công việc mà các vị đang thương lượng?

Lão bà tử hoang mang đáp:

– Hộ pháp dạy quá lời. Bất luận việc công hay việc tư, ty tòa lớn mật đến đâu cũng không dám giấu giếm hộ pháp.

Lệnh Hồ Bình lạnh lùng nói:

– Nếu vậy hộ pháp ngồi xuống nói rõ ràng hơn. Mấy bữa nay tình hình Thái Nguyên không được yên tĩnh đừng để bản tòa hiểu lầm vấn đề trong nội bộ bản bang.

Lão bà tử giật nảy mình. Tuy mặt không biết có việc gì đã xảy ra ở Thái Nguyên nhưng đã rõ bang chúa và bốn trong sáu vị Cẩm y hộ pháp hiện giờ đều ở Thái Nguyên xử lý công việc nào đó mà trước nay chưa từng xảy ra hiện tượng này.

Công việc đã kinh động đến bang chúa hiển nhiên không phải việc tầm thường.

Lão bà tử tái mặt ngồi xuống hỏi ngay:

– Xin hộ tòa để ty tòa bẩm báo...

Lệnh Hồ Bình ngắt lời:

– Hai bữa nay bản tòa trong lòng xao xuyến, nghe chuyện người khác còn hay hiểu lầm rồi đâm ra nóng nảy. Vậy hộ pháp nói thông thả và rõ ràng hơn.

Chàng đã định chọc giận mặt, không ngờ mặt lại thiên y bách thuận chẳng nổi nóng chút nào, chàng liền thay đổi phương châm, cố ý kéo dài câu chuyện để coi cặp thúc điệt kia có trầm tĩnh được không.

Nhưng tình hình trước mắt dường như chẳng khiến cho đôi thúc điệt đó nóng lòng. Hai người ngồi bên kia đều có cách tiêu khiển.

Bách Thủ Ngô Công Tiêu Dương Vỹ đã kêu lấy thêm phần rượu thịt khác. Tiểu Lang Quân Tiêu Bách Thành vẫn nhìn chăm chú vào mặt đôi tử muội song thai đã đổi thoa cài châm.

Bên này Hỏa Lôi bà bà vừa nghe vừa gật đầu ngoan ngoãn chiều ý một tên đại hài tử.

Lệnh Hồ Bình nói xong, mụ liền đáp ngay:

– Sự tình là thế này: Từ ngày Âm Tiểu Tiểu hộ pháp gia nhập bản bang, bản bang cũng hy vọng Tiêu đại hiệp kia quy đầu...

Lệnh Hồ Bình hỏi ngay:

– Y không muốn ư?

Hỏa Lôi bà bà đáp:

– Chẳng phải y không nguyện ý mà là trong vụ này còn vấn đề chi tiết, thủy chung chưa có cách nào giải quyết được viên mãn.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

– Chi tiết gì?

Hỏa Lôi bà bà đáp:

– Tiêu đại hiệp hy vọng sau khi gia nhập bản bang, bản bang sẽ tái hợp vợ chồng y ở với nhau.

Lệnh Hồ Bình hơi sửng sốt hỏi:

– Té ra vợ chồng y có tình cảm bất hòa chẳng?

Hỏa Lôi bà bà lắc đầu đáp:

– Vấn đề không phải về phương diện tình cảm.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

– Tình cảm không có chỗ rạn nứt thì tại sao hai người phân cư?

Hỏa Lôi bà bà đáp:

– Cái đó...

Chi Tam Giải đột nhiên đứng dậy nói:

– Ty tòa thử ra ngoài quán coi xem Tiên hộ pháp đã về chưa?

Lệnh Hồ Bình gật đầu trầm nghĩ:

– Thằng cha Lam y đại hộ pháp này mặt mũi khó coi, không ngờ lại là người lịch sự.

Chàng liền không cản trở, đáp:

– Hay lắm, hội pháp thử ra coi.

Hỏa Lôi bà bà thấy Chi Tam Giải ra rồi mới nói:

– Chuyện này nói ra... thật bất nhã. Vì Tiêu đại hiệp tuy coi người khôi ngô cường tráng, nhưng... Chuyện ở loan phòng... y có tật... không chữa hết. Âm đại nương tính tình cố chấp vẫn duy trì trong nghĩa phu thê, nhưng thà chết không chịu ở chung. Vì

thế mà hai năm nay đàm phán hoài vẫn không đi đến kết quả...

Lệnh Hồ Bình chau mày không nói.

Đây quả nhiên là chuyện bất nhĩ, nhưng trong lòng chàng nẩy lên mối nghi ngờ.

Chàng cho là chưởng môn phái Huỳnh Sơn cũng mắc phải cái tật như Kiều Tiểu Trùy Tử. Nhưng theo lời của thầy trò họ Vưu ở Sơn Tây thì bệnh này không phải là tuyệt chứng. Cả Tiểu Biễn Thước Phương Trị Nhân còn chữa được, dĩ nhiên là sư phụ gã là Đàm Tiểu Truy Hồn chẳng coi vào đâu.

Đàm Tiểu Truy Hồn Vưu Thắng Đường hiện tại là Toàn Tài đường chúa ở Ma bang, sao Đa Thích Nga Mi Âm Tiểu Tiểu lại không cầu cứu ở nơi Toàn Tài đường chúa?

Vụ này tựa hồ chỉ có một đáp án là Âm đại nương tử thường khi không muốn cho trượng phu lành bệnh.

Dĩ nhiên chàng chẳng quan tâm gì về chuyện này, ngừng đầu lên hững hờ hỏi:

– Đàm phán không đi đến đâu thì còn nói chuyện làm gì nữa?

Hỏa Lôi bà bà đáp:

– Chuyến này ty tòa tới đây là do ý kiến của Tể phụ lão hộ pháp. Phái Huỳnh Sơn lập ra đã lâu ngày, rất lắm môn đồ. Họ là bạn hay là thù rất quan hệ. Muốn lung lạc họ phải tìm biện pháp chu toàn.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

– Cặp vợ chồng này về phương diện võ công ai cao minh hơn ai?

Hỏa Lôi bà bà đáp:

– Hình như chồng cao hơn một bậc.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

– Về phương diện lợi ích cho bản bang thì chồng hợp thức hơn hay vợ hợp thức hơn?

Hỏa Lôi bà bà đáp:

– Dĩ nhiên là chồng hợp thức hơn.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

– Đã thế sao không dùng thủ đoạn cưỡng bách áp bức vợ phải chịu phép?

Hỏa Lôi bà bà đáp:

– Trong vụ này có điều cố kỵ rất trọng đại.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

– Điều chi cố kỵ?

Hỏa Lôi bà bà đáp:

– Vì Âm đại nương tính khí quật cường. Nếu bức bách y một cách cấp bách có thể đưa đến chỗ y nảy hai lòng. Y bỏ đi cũng là tổn thất nặng nề cho bốn bang.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

– Một vị Huỳnh y hộ pháp mà quan trọng đến thế ư?

Hỏa Lôi bà bà đáp:

– Phải rồi. Cái đó hộ tòa còn có điều chưa rõ là Âm đại nương tử mình mang công phu đặc biệt. Khi cần đến chuyện liều mạng mà gặp người không muốn đi, chỉ cần mụ phủ dụ mấy câu là họ hoan hỷ vâng lệnh. Chuyện này rất linh nghiệm, thường khi mang lại hiệu quả hơn cả mệnh lệnh của bang chúa...

Dĩ nhiên Lệnh Hồ Bình tin tưởng về chuyện này.

Tuy chàng chỉ gặp nữ nhân kia có một lần mà đến nay ấn tượng vẫn còn in sâu trong đầu óc. Chính anh chàng Lãng Đãng công tử cũng có chút động tâm vì mụ thì chàng trai khác vì mụ mà liều mạng chẳng có chi là lạ.

Lệnh Hồ Bình thấy chú cháu Bách Thủ Ngô Công vẫn không lộ vẻ nóng nảy liền biết chúng đã nhận ra chàng là ai và hiểu cả địa vị của chàng trong Long Hồ bang nữa. Dẫu chàng thi gan lâu hơn cũng chẳng ích gì. Chàng liền dùng phép truyền âm nói:

– Hộ pháp có nhận biết hai tên nha đầu cải dạng nam trang ngồi ở đầu đằng tây là đệ tử phái nào không?

Hỏa Lôi bà bà liếc mắt ngó qua, đáp:

– Ty tòa chưa từng gặp qua hai tên nha đầu đó.

Mụ trầm ngâm một lúc nói tiếp:

– Hãy khoan, coi tướng mạo chúng ty tòa phảng phất nhớ tới một người. Chẳng hiểu có phải chúng ở Tương Dương tới không?

Lệnh Hồ Bình liền lảo cựa mắt sáng như sao hỏi:

– Ở Tương Dương ư? Ai vậy?

Hỏa Lôi bà bà đáp:

– Tướng mạo hai tên a đầu này rất giống Giả Chí Hiền ngày trước. Nếu đúng chúng ở Tương Dương tới thì chắc chắn là con cháu Giả gia...

Lệnh Hồ Bình sửng sốt hỏi:

– Nhân vật mà hộ pháp nói có phải chẳng là Long Trung kiếm khách Giả Chí Hiền?

Hỏa Lôi bà bà đáp:

– Chính thị.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

– Nếu hai tên a đầu này ở Giả gia thì chúng vượt đường xa vạn dặm đến Thái Nguyên có việc gì?

Hỏa Lôi bà bà đáp:

– Ty tòa bất quá chỉ phỏng đoán như vậy thôi, còn đúng hay không chưa rõ.

Lệnh Hồ Bình gật đầu nói:

– Hay lắm, vậy bây giờ hộ tòa qua bên kia nói chuyện với chú cháu Tiêu đại hiệp đi.

Hỏa Lôi bà bà cáo từ đứng dậy chống gậy sắt đi lại bàn chú chúa Bách Thủ Ngô Công.

Lão bà tử vừa rời khỏi chỗ ngồi thì Nhạ Bất Đắc Chi Tam Giải tiến vào.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

– Có thấy Tiền hộ pháp đâu không?

Chi Tam Giải đáp:

– Không thấy.

Lệnh Hồ Bình nói:

– Đáng lý y về đến rồi mới phải.

Chi Tam Giải đáp:

– Đúng thế. Không hiểu sao đến bây giờ y vẫn chưa tới?

Lệnh Hồ Bình trở vào đôi tử muội song thai nói:

– Chi hộ pháp, hộ pháp thay mặt bản tòa lại mời hai vị Giả công tử qua đây.

Chi Tam Giải sững sốt, ngập ngừng hỏi:

– Hộ pháp là bạn cũ với hai vị... công... công... tử đó ư?

Lệnh Hồ Bình đáp:

– Cái đó Chi hộ pháp bất tất phải quan tâm. Hộ pháp cứ qua bên đó nói thế là được.

Chi Tam Giải dạ một tiếng nhưng người vẫn đứng yên chưa cất bước.

Lệnh Hồ Bình ngạc nhiên hỏi:

– Hộ pháp còn chờ gì nữa?

Chi Tam Giải nở một nụ cười kỳ bí khẽ hỏi:

– Xin hộ tòa chỉ thị cho nếu họ không chịu đến, hộ tòa có cho phép ty tòa tiện

nghe hành sự chẳng?

Lệnh Hồ Bình đáp:

– Nơi này há phải chỗ người ta đến một cách hồ đồ? Hộ pháp cứ đi mời coi, nếu mời không được thì bản tòa sẽ sang bên đó giáo huấn họ cũng được.

Chi Tam Giải liền tiến lại chấp tay nói:

– Lệnh Hồ công tử của bọn tại hạ mời hai vị Giả công tử khuất giá qua bên nói chuyện. Mong hai vị chiều lòng Lệnh Hồ công tử.

Hai chị em đưa mắt nhìn nhau, một ả nói:

– Ta đã bảo mười phần đến chín y là Lãng Đãng công tử mà võ lâm thường đồn đại, nhưng người không tin. Bây giờ đã nghe thấy chưa?

Ả kia ngừng đầu lên nhìn Chi Tam Giải hỏi:

– Ai nói cho quý công tử hay bọn ta họ Giả?

Chi Tam Giải ngạc nhiên hỏi lại:

– Các vị họ Giả thật ư?

Hai chị em lại đưa mắt nhìn nhau. ả nói trước chau mày lên tiếng:

– Ta coi chừng ông bạn này hơi ngốc một chút.

Ả kia chớp mắt hỏi lại:

– Nếu bọn tại hạ không phải họ Giả thì tại sao ông bạn lại xưng hô là Giả công tử?

Chi Tam Giải buột miệng đáp:

– Tại hạ lại tưởng...

Con a đầu kia nhìn hẩn chăm chú hỏi vặn:

– Tưởng làm sao?

Chi Tam Giải vội đổi giọng:

– Tại hạ tưởng tề công tử nhận lầm người. Hai vị đã ở họ Giả thì đúng rồi.

Hẩn dạng hắng hỏi tiếp:

– Hai vị có vui lòng nể mặt y qua bên đó nói chuyện chẳng?

Hai chị em lại đưa mắt nhìn nhau và ả ngồi mé tả gật đầu đáp:

– Hay lắm! Bọn tại hạ sang ngay.

Chi Tam Giải làm xong sứ mạng, ngỏ lời tạ ơn, hân hỷ trở về chỗ ngồi.

Lệnh Hồ Bình cười dùng phép truyền âm hỏi:

– Có phải vừa rồi Chi hộ pháp đã nói câu gì lầm lộn?

Chi Tam Giải xoay lưng lại, lè lưỡi đáp:

– Ty tòa tưởng hộ tòa bảo mấy cô này là đôi giả công tử, không ngờ hai cô lại là một cặp Giả công tử. May mà ty tòa đổi giọng mau lẹ. Dù sao ty tòa cũng bị họ mắng một tiếng rồi.

Lệnh Hồ Bình cười hỏi:

– Hai ả mắng làm sao?

Chi Tam Giải làm bộ quở nhất đáp:

– Bọn thị mắng ty tòa là thằng ngốc. Ty tòa bôn tẩu giang hồ mười mấy năm, nay là lần đầu tiên bị con tiện nhân đó mắng vào mặt...

Lệnh Hồ Bình cười hì hì hạ thấp giọng xuống nói:

– Coi chừng nghe, hai tên nha đầu đã tới đó.

Chi Tam Giải quay đầu lại quả thấy hai chị em thị song song đi tới.

Lệnh Hồ Bình chờ cho hai chị em tới gần tươi cười đứng dậy chấp tay nói:

– Tiểu đệ là Lệnh Hồ Bình, ngoại hiệu là Lãng Đãng công tử, được hai vị Giả huynh khăng khải nể mặt, rất lấy làm vinh hạnh.

Hai ả ngồi xuống rồi, ả ngồi mé trên đáp:

– Tại hạ là Giả Cường, xá đệ là Giả Uy. Lệnh Hồ huynh tiếng tăm lừng lẫy giang hồ. Anh em tại hạ ngưỡng mộ đã lâu, chỉ hiềm vô duyên hội ngộ. Bữa nay được thấy dung nhan, rất lấy làm an ủi vô cùng.

Giả Uy nói tiếp:

– Không hiểu Lệnh Hồ huynh đã gặp anh em tại hạ ở đâu mà biết rõ tề danh?

Lệnh Hồ Bình nhìn Bách Thủ Ngô Công Tiêu Dương Vỹ ngừng đầu lên hất hàm cười hỏi lại:

– Hai vị Giả huynh có nhận ra bà già tóc bạc ngồi bàn bên kia không?

Giả Uy nhìn theo ngón tay trỏ của chàng hỏi:

– Phải chăng Lệnh Hồ công tử được mục đó cho hay?

Lệnh Hồ Bình vừa cười vừa gật đầu đáp:

– Đúng thế. Bà già đó là Hỏa Lôì bà bà tiếng tăm lừng lẫy ở Bắc Mang, ngang hàng với tám môn phái lớn hiện nay.

Giả Uy ủa một tiếng hỏi:

– Mục bảo sao?

Lệnh Hồ Bình cười đáp:

– Mụ nói hai vị Giả huynh nghi biểu không phải tầm thường, hùng khí ngất trời, đã luyện thành Vô Hầu kiếm pháp, hành đạo trên hai đường bắc nam trên sông Đại Giang, chưa từng thất bại bao giờ. Mụ còn bảo hai vị là dòng dõi Long Trung kiếm khách Giả Chí Hiền tiền bối, khét tiếng võ lâm trong sáu chục năm...

Hai chị em nét mặt ửng hồng nhưng trong lòng rất khoan khoái.

Lệnh Hồ Bình nói tiếp:

– Tiểu đệ vì không tin nhãn lực của mụ lại hơn đời đến thế, nên sai người lại mời. Dè dặt hai vị đúng là họ Giả...

Giả Cường đột nhiên chớp mắt ngắt lời:

– Mụ còn nói gì nữa không?

Lệnh Hồ Bình mỉm cười đáp:

– Mụ có nói một việc khiến mụ không nghĩ ra mà tiểu đệ cũng đồng quan cảm vì việc này tiểu đệ nghĩ cũng không thấu.

Hai chị em liền lộ vẻ hoang mang.

Giả Uy hỏi:

– Chuyện gì?

Lệnh Hồ Bình cười đáp:

– Chính là vụ hiền côn trọng chẳng quản跋涉 đường xa đến thành Thái Nguyên này làm chi?

Hai chị em sắc mặt hòa hoãn trở lại, thở phào một cái vì Lệnh Hồ Bình nói ra không phải là việc hai ả rất sợ hãi.

Giả Uy nở một nụ cười giả dối quyết nói:

– Cái đó có chi là lạ?

Giả Cường nói tiếp:

– Phải rồi. Cái đó có chi mà lạ? Mụ già đó, Lệnh Hồ huynh, lại còn đòi thúc điệt ở Huỳnh Sơn và mấy vị trong bọn công tử cũng lục tục kéo đến Thái Nguyên đó thôi?

Giả Uy nói tiếp:

– Những ai đến Thái Nguyên cũng đều phải có lý do. Vậy chờ mấy vị đến Thái Nguyên có chuyện gì?

Lệnh Hồ Bình nghe hỏi không khỏi cười thầm:

– Hai con a đầu này, động một chút đã thẹn đỏ mặt lên.

Chẳng những thái độ của hai thị còn non choẹt cả chút nhược điểm cũng không che lấp được, mà vẫn tưởng chưa bị lộ hình tích là nữ hài tử.

Giữa lúc ấy Lệnh Hồ Bình chợt ngó thấy bộ mặt rất khó coi đầy vẻ cừu hận hờn ghen của gã Tiểu Lang Quân Tiêu Bách Thành. Gã đang giương cặp mắt hần học lên nhìn chàng.

Lệnh Hồ Bình liền đưa mục quang ra phía khác làm như chưa phát giác. Trong lòng chàng vẫn thấy có điểm kỳ lạ.

Thằng lỏi kia lúc vừa vào cửa đã giơ tay lên chỉ trỏ, chắc gã đã nhận ra chàng. Gã biết Lăng Đãng công tử đại danh lừng lẫy mà còn ghen bóng ghen gió với chàng thì thật không thể tưởng tượng được.

Lệnh Hồ Bình còn đang ngẫm nghĩ thì Giả Cường vừa cười vừa thúc giục:

– Thế nào? Lệnh Hồ công tử nói đi chứ?

Lệnh Hồ Bình ngừng đầu lên cười đáp:

– Phải rồi! Tiểu đệ chưa nói.

Giả Uy đảo mắt nhìn lại hỏi:

– Lệnh Hồ huynh chẳng đem chuyện mình tới Thái Nguyên làm gì nói cho người khác nghe mà lại vặn hỏi người ta đến Thái Nguyên vì chuyện gì thì chỉ là tác phong quen thói của Lệnh Hồ huynh.

Lệnh Hồ Bình cười đáp:

– Không phải thế đâu.

Giả Cường hỏi:

– Không phải thế thì Lệnh Hồ huynh giải thích thế nào?

Lệnh Hồ Bình đáp:

– Chỉ có một lời giải thích: Tiểu đệ là người chứ không phải là tiên. Vì tiểu đệ đã hỏi hiền côn trọng tới Thái Nguyên với mục đích gì? Hiền côn trọng khi hỏi lại tiểu đệ lại là việc ra ngoài bản thân của tiểu đệ. Việc người khác đến Thái Nguyên, tiểu đệ không có quyền hỏi. Chuyện này tiểu đệ chịu thua rồi.

Giả Uy vội nói:

– Đây chỉ là tỷ dụ mà thôi. Việc người ta dĩ nhiên công tử không cần trả lời, công tử chỉ cần nói công tử đến Thái Nguyên vì việc gì?

Lệnh Hồ Bình nói:

– Hai vị Giả huynh có nghe nói gần đây trên chốn giang hồ mới mọc ra một tân bang phải không?

Giả Cường gật đầu đáp:

– Phải rồi! Tiểu đệ nghe người ta nhắc tới là Long Hồ bang gì đó.

Giả Uy chăm chú nhìn chàng hỏi:

– Lệnh Hồ huynh tới Thái Nguyên phải chẳng để nghe tình hình Long Hồ bang hoạt động gì?

Lệnh Hồ Bình cười đáp:

– Tại hạ không phải nghe ngóng vì tình hình Long Hồ bang tiểu đệ hiểu rõ hơn ai hết. Hiện tiểu đệ là một vị Cẩm y hộ pháp ở bang này. Nhưng tiểu đệ lãnh nhiệm vụ tới Thái Nguyên, xin Giả huynh miễn thứ cho, không thể trình bày chuyện bí mật nội bộ.

o O o